

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κ' εἰκοσὶν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἑνῆκοντα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Μῆς, ἐνδεκάτη,
θὰ μᾶς φέξη κἀν.

Χίλια διακόσια πενήντα κ' ὄκτω,
βλέπω' στή Λόντρα μὲ στόμ' ἄνοικτο.

Ὁ Διάδοχος μὲς τώρα 'σὴν ξεσκαλωμένη χώρα.

Βγαίνουν πατάδες λαμπεροί,
βγαίνουν καὶ γέροι λιγεροί,
κόκκιν' αὐγά τοῦ πάνε
καὶ πασχαλιαῖς σκορπᾶνε.

Ἐμπρὸς' στὸ διάβα τὸ τρανὸ
δὲν εἶναι κάμπος καὶ βουνό,
ποῦ λάμψι δὲν ἀφίνει.

Καὶ μὲ πολύχρωμα πυρὰ
φλέγοντ' ἐκεῖνα τὰ νερά,
ποῦ πνιξαν τὴν Φροσύνη.

Αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ κατεῖ
δὲν θὰ τὸ σκάψουν δοῦλοι,
μὰ λεβεντιὰ καμαρωτὴ
τοῦ στέλλει καὶ τὸ Σοῦλι.

Χορεύουε τριγύρω του χιονάτα παλληκάρια,
χορεύου κ' ἠλιγογέννηταις κ' ἀτίμηταις παρθέναις,
τώρα δὲν σέρονουν τὸν χορὸ μόνον μὲ τὰ ποδάρια,
τώρα χορεύουν ἢ καρδιαῖς, ποῦ ζῶσαν πεθαμμέναις.

Βλέπουν πῶς τώρα καὶ γι' αὐταῖς χορὸς χωρᾶς ἀνοίγει,
καὶ ἔξερουν πῶς θὰ κοιμηθοῦν
καὶ ἔξερουν πῶς θὰ σηκωθοῦν
χωρὶς βραχνᾶς δεσποτισμοῦ σάν πρῶτα νὰ τῆς πνίγη.

Ὁ δόλιος σκλάβος ἔξεχασε νὰ κλαίῃ, νὰ στενάξῃ,
κ' ἀκούει Βασιλόπουλο κοντὰ του νὰ φωνάζῃ
πῶς δὲν θὰ τὸν μαραίνουν πρὶ φαρμακωμένα χῶδα
καὶ δὲν θὰ πέση σὲ δεσμὰ βαρύτερ' ἀπὸ πρῶτα.

Περᾶς τὸ Βασιλόπουλο... τὸ πέρασμά του Σχόλη
καὶ Πασχαλιᾶς ξεφάντωμα, ποῦ τοῦ φωνάζουν ὄλοι:
ἀνδροῦζου κ' ἔγκαρδίωσε καὶ πρόβαν ἔκει πέρα,
ὅπου τὸν δρόμο σ' ἀνοίξαν ἢ νίκαις τοῦ Πατέρα.

